

ΧΩΡΙΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΒΑΡΚΑ "Η ΠΑΠΟΡΙ;..."

Τη χρονιά εκείνη είχε κάμει πολλές βροχές, είχε χαλάσει ο δρόμος κι' έτσι αναγκάστηκε να πάω με άλογο σ' ένα όρεινό χωριό του Άμαριού.

Ο άγουιάτης πήγαινε εμπρός...

Περάσαμε γκρεμούς, κακοτοπιές και φάραγγες, μέρη άγρια, απόμερα και τρομερά βροχώδη, σάν να είχε σειστή και γάχε κατακομματιαστή η γη, σάν να την είχε παγώσει και πετρώσει έτσι απότομα του χαλασμού ο φόβος!...

Εμπρός πήγαινε ο άγουιάτης, ο Παναγιώτης, παρακανώντας το ζώο του, κατά την επιχώριο Κρητική συνήθεια: — Μούλε! Μούλε!

Κι' όπου ήτανε κακοτοπιά και γκρεμός πρὸς τὰ κάτω, στού φαραγγιού τὸ χάος, άλλαζε τὴν ἔκφρασή του και τὸ πρόγνισμα και μιλούσε στο ζώο γλυκά: — Ὠμορφα, Μούλε, Ὠμορφα!...

Ο δρόμος γόμο και πάνω από τὰ κεφάλια μας, ἄν και ἦτανε χειμῶνας, ἦταν θαλλερὸς και καταφρονισὸς ἀπὸ τὰ ἀνθισμένα μύρτα και τίς κουμαριές. Κόκινα κουμάρια στολίσανε τὰ κλαριά τῶν κουμαριῶν, κούμαρα κατάρκνα, δροσερά, χαροπὰ, φρεγγολοῦντα μέσα στο βαθύχρωμο τὸ φύλλωμά τους.

Μιά ἐλαφριά μυρωδιά ἀπὸ βότανα τῆς γῆς, σφακομηλιές, θυμάρια κι' ἀγουριόγιανες μύρνανε τὸν τόπο. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σπαρμένες μέσα σὲ καταπράσινες πλαγιές βουνῶν ἢ ἀπάνω σὲ βράχους ἢ σὲ λόφων κορυφές, φηγοφράζαν ἐκκληϊοίσις μικρές, σάν πέτρινα μπαούλα, γυμνές και ἐγκαταλειμμένες ἀπὸ αἰῶνες...

Δὲν μπορούσα να καταλάβω γιατί ἔπηχαν τόσες ἐκκληϊοίσις στὰ μέρη αὐτὰ πού δὲν ἐδικαιολογοῦντο διόλου ἢ ἰδρωσίς των. Φανταζόμουνα ὅτι θὰ ἦσανε οἰκογενειακοὶ ναοὶ Βυζαντινῶν φρουδαρχῶν, πού εἶχανε τοὺς πύργους τὸν σὰ γραφικὰ και ἀσφαλῆ αὐτὰ μέρη. Οἱ αἰῶνες και ἡ ἀπαρμόμενη γκρέμισαν κι' ἀφάνισαν τὰ γερά παλιὰ και τοὺς σιδερένιους πύργους, ἀλλὰ σεβαστήκαν τοὺς μικροῦς οἰκογενειακοὺς ναοὺς.

Ἐν τούτοις ρώτησα τὸν Παναγιώτη: — Τί ἐκκληϊοίσις εἶν' αὐτές; — Ἐκκληϊοίσις. — Εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἐξήγησί, ἀλλὰ γιατί εἶνε ἐτσι δλες μαζί και σκορπιστές; — Γιατί... ἔτσι εἶνε.

— Σ' εὐχαριστῶ και πάλι γιὰ τὴ διαφώτισί, ἀλλὰ γιατί εἶνε ἐρημὲς και δὲν λειτουργοῦνται; — Ἀπὸ τὸν προσοπατοῦ μου ἔτσι βρέθηκαν. — Μήπως ἦσανε τίποτε χωριά ἐδῶ και χάλιασαν; — Ὀχι. Νά, ἐκεῖ ἀπάνω, μακριά, ἀπὸ τὸ χωριὸ πού φαίνεται, ἀρχίζουσι οἱ «Λάδδες» (1). — Και τί εἶν' αὐτές οἱ Λάδδες; Χῶρες ἢ χωριά; — Ἀνθρώποι.

— Και τί κάνουνε οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, γιὰ νὰ τοὺς λέτε ἐτσι; — Κουταμάρες. — Μόνον αὐτοὶ ἐκεῖ ἀπάνω κάνουνε κουταμάρες; Οἱ ἄλλοι ἐδῶ κάτω εἶνε ἔξυνοι; — Ναι. — Και τί σημαίνει Λάδδες; — Δὲν ξέρω. Βρήκαμε τὴ λέξι ἀπὸ

(1) «Λάδδες», ἄγνωστον γιατί, οἱ ἄλλοι Κρητικοὶ λένε τοὺς κατοίκους τῆς ἐπαρχίας Ἐλαφρίου.

τοὺς παπτοῦδες μας, ὅπως και τίς χαλασμένες ἐκκληϊοίσις...

— Και σάν τί κουταμάρες κάνουν; — Πολλές. Νά, σ' αὐτὸ ἐκεῖ ἀπάνω τὸ χωριό, τὸ βλέπει; Και μοῦ ἔδειξε ἕνα χωριό, ἀπάνω στὴν κορυφὴ ἐνὸς βουνοῦ, πού γυάλιζαν τὰ τζάμα του στο λῖγο φῶς τοῦ ἡλίου.

— Μάλιστα, τὸ βλέπω. — Ἐκεῖ ἦτανε μιά κυρά - Μανώλαινα. Ἐνα πρωτὸ ἔστειλε τὰ παιδιὰ τῆς νὰ πάνε νὰ πούλῃσουνε λάδι στο Ρέθυμνο. Πῶρον κινήσουν, ἢ μῆτέρα τους τὰ ὀρμήνευε πῶς νὰ καταφέρουν νὰ πούλῃσουν τὸ λάδι μιά δραχμὴ ἀκριβότερα.

— Κάτω ἀπὸ δώδεκα δραχμὲς νὰ μὴν τὸ δώσετε. Ἄκουτε; τοὺς εἶπε.

— Ναι, μῆτέρα. — Ἐπειτα τὰ συμβούλεψε νὰ προσέξουν νὰ μὴν τὰ ἔξηγάσουν και τοὺς τὰ πρῶσ στο δρόμο κανέναν κλέφτη. Γιὰ πὸ ἀσφάλεια μάλιστα τοὺς ἔδωκε και τὰ μαχαίρια τους. — Πάρτε τα γιὰ καλὸ και γιὰ κακό, τοὺς εἶπε.

Σὲ λίγη ὥρα τὰ δύο παιδιὰ, μὲ τὰ μαχαίρια στὴ μέση, φρότωσαν σ' ἕνα παλιόλογο δὺὸ ἀσκιὰ μὲ λάδι και τράβηξαν κατὰ τὴν πόλι.

Ἀρῶν κούμανε δρόμο ἀρεκτοὶ και γύρισαν κατὰ τὸν κατήφορο, νὰ και ξάνοιξε ἀπέραντη και καταγάλανη ἡ θάλασσα μπροστὰ τους. Τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ στάθηκε και κατὰ κύτταξε. — Μωρὲ Νικόλα! φώναξε ἀξαρνα.

— Τί;

— Θωροεῖ, μωρὲ, ἔκεινο τὸ πρᾶμα ποῖνανε μέσα στο γυαλό;

— Ναι.

— Α, νὰ δοῦμε, μωρὲ, ἂν εὐρῆς ἰντάνα; (τί εἶνε).

— Και γιὰ τρελλὸ μὲ πῆρες, μωρὲ, νὰ μὴν κατέγω ἰντάνα; Πατόρι εἶνε, ἰντα ἄλλο πρᾶμα θέλεις νάνα;

— Δὲν εἶνε πατόρι, μωρὲ, βαρκοῦλα εἶνε, δὲν τὸ βλέπεις;

— Μωρὲ πατόρι εἶνε.

— Μωρὲ βαρκοῦλα εἶνε.

— Πατόρι, εἶπα!

— Βάρκα!

— Πατόρι!

— Βάρκα!

— Ε, ἔτσι μωρὲ νὰ χυθὴ τὸ αἷμα μου, ἂν δὲν εἶνε πατόρι, εἶτε ὁ Νικόλης. Κι' ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του και τράβηξε μιά μαχαίρια στο ἕνα ἀσκιὰ τοῦ λαδιοῦ!

Τὸ ἀσκιὰ ἐρωτήθηκε και τὸ λάδι ἄρχισε νὰ χύνεται.

— Κι' ἔτσι νὰ χυθὴ κι' ἐμένα τὸ δικό μου τὸ αἷμα, εἶτε ὁ ἄλλος, ὁ Πετρόκης, ἂν δὲν εἶνε βάρκα, και δίνει κι' αὐτὸς μιά μαχαίρια στο ἄλλο τὸ ἀσκιὰ.

Ἄρχισε κι' ἀπ' αὐτὸ νὰ τρέχη τὸ λάδι.

Μὰ τὸ λάδι πού χύθηκε δὲν γυάλινε τὴ φιλονεικία τους.

— Πατόρι, εἶπα, εἶνε!

— Βάρκα!

— Σάν θέλῃς πάμε νὰ ρωτήσουμε, νὰ ἰδῆς πὸς εἶνε πατόρι.

— Και ποῖνανε νὰ ρωτήσουμε, πού κανένα δὲν βλέπω ἐδῶ πέρα;

— Πάμε νὰ ρωτήσουμε τὴ μάνα μας, πού τὰ ξέρει ὅλα. — Πάμε...

Και, σοῦφνοντας τὸ ἄλογο μὲ τ' ἄβεια πειά ἀσκιὰ, γύρισαν στο χωριὸ τους.

Ἡ μῆτέρα τους, πού ἄναβε τὴν ὥρα ἐκεῖνη τὸ φουρνο τοῦ σπιτιοῦ, ξαφνιάστηκε πού τοὺς εἶδε νὰ γυρίζουν τόσο νωρίς.

— Πότε πήγατε μωρὲ στο Ρέθυμνο και γιαγοράτε ἀμέσως;

— Δὲν πήγαμε, μάνα.

— Μὰ τότε τὸ λάδι τί τὸ κάματε; Μὴν τὸ πούλησατε στο δρόμο;

— Τώρα, μῆτέρα, ἔχε ὀ...

Πάρτε και τὰ μαχαίρια σας, τοὺς εἶπε ἡ μῆτέρα τους.

Ἐτσι νὰ χυθὴ τὸ αἷμα μου!...

Βάρκα εἶνε ἡ πατόρι;...

Ἐμένα δὲν μὲ λένε Γιῶτα, μὲ λένε Παναγιώτη!...

πομονή... Θά σου ποῦμε γιά τὸ λάδι, μὰ πρῶτα νὰ μᾶς πῆς ἐσύ.
 — Σάν τι;
 — Ξέρεις, μητέρα, ἰνῆται ἐκεῖνο τὸ πράμα πὺν ἦτανε στὸ γιαιλό;
 Πατόρι ἢ βαροῦλα;
 — Πῶς θές, μορὲ τρελλέ, νὰ ξέρω ἀφοῦ δὲν τὸδα;
 — Μὰ τὰ ξέρεις ὅλα σοῦ...
 — Μὰ ἂν τὸβλεπα, θάξερω. Ἡ πατόρι θά ἦτανε ἢ βάρκα. Μὰ τὸ
 λάδι τί τὸ κάματε;
 Τότε ὁ Νικολῆς τῆς διηγῆθηκε τί ἔγινε στὸ δόμο. Καί, ὅμα τε-
 λείωσε τὴν ἱστορία του, σάν τίποτα τὰ μὴ συνέβη, τὴν ξαναώρθησε:
 — Μὰ σάν τι λές γὰ ἦταν μάνα; Πατόρι ἢ βάρκα;
 Σάν τάκουσε αὐτὰ ἢ μητέρα του; Ὁρίστηκε. Χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαν-
 τῆση τίποτα, ἐβγάλε ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἓνα πανάκριβο μαντήλι πὺν
 εἶχε ἀγοράσει λίγες ἡμέρες πρίν, καὶ τὸ πέταξε μέσα στὸ φούρνο,
 πὺν ἦταν ἀναμμένους κ' ἐβούιζε, λέγοντας στὰ παιδιά τῆς:
 — Ἔτσι πὺν καίγεται τὸ ταμπέρι μου, μορὲ, νὰ καὶ κ' ἐγὼ ἂν
 δὲν εἶστε κ' οἱ δυὸ σας παλαβοὶ!...

Τῆ στιγμῇ αὐτῇ τὸ ἄλογο πῆρε ἓναν ἀπότομο κατήφορο, πετροδίη
 καὶ γλιτωρὸ πολὺ.
 Ὁ ἀγωνιάτης ἄρχισε νὰ φωνάζη στὸ μοῦλαρι του:
 — Μοῦλε! Μοῦλε! Ὁμορφα!...
 — Ἔννοια σου, τοῦ λέω, Παναγιώτη, μὰ καὶ τοῦ τὸ
 λές, θά προσέξη νὰ μὴ γλιτωρήση, ἀλλὰ τὴν ἱστορία πὺν
 μοῦ εἶπες, πὺν τὴν ἄκουσες;
 — Τὴν ἔγραψε ὁ Μπαροῦλης, σὲ μὰ παλὰ φυλλάδα!...
 Εἶδες λοιπὸν τί κοιταμάρες πὺν κάνουν τὰ παιδιά!...
 — Κι' ἢ μάνα δὲν ἔκανε καμιά ζουταμάρα;
 — Ἡ μάνα ἦταν ἔξυπνη, ἀλλὰ τί νὰ σοῦ κάνη μὲ τοὺς
 «Λάδδες»;
 — Βρίσκεις πὺς ἦταν ἔξυπνότερη ἢ μάνα ἀπὸ τὰ παιδιά;
 — Καὶ βέβαια. Αὐτὴ ἦταν ἔξυπνη... Καλάτος!
 — Καὶ σὺ;
 — Τί ἐγὼ;
 — Καὶ σὺ ἔξυπνότερος ἀπ' ὅλους!... «Λάδδδδ» ἦσαν
 τὰ παιδιά, ἢ μάνα ἦταν «Κάπια - τσασ» καὶ σὺ ἢ... «Γιῶτα
 μὸναχῆ»!...
 — Ἐμένα δὲν μὲ λένε Γιῶτα, μὲ λένε Παναγιώτη! Μὴ
 μ' ἀλλάξεις τ' ὄνομα.
 — Θεὸς φυλάξου!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

ΣΚΗΝΑΙ ΑΓΡΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΦΡΙΚΗΣ

Ὅταν, κατὰ τὴ Γαλλικὴ Ἐπαναστάσις ὁ ἐπαναστατημένος
 ὄγκος κατετρόπωσε τὴν Ἑλβετικὴν φρουρὰ τοῦ βασιλέως
 Λουδοβίκου Ἰβου καὶ εἰσέφωρσε στὰ ἀνάκτορα, ὅσοι ἀπὸ τοὺς
 ἄμφορας αὐτοὺς μισοφόρους δὲν κοιτώθηκαν ἀμέσως ἐπὶ
 τόπου, ζήτησαν νὰ σωθοῦν στὶς γειτονικὰς συνοικίαις.
 Μία φτωχὴ γυναίκα εἶχε τὴν φιλανθρωπία νὰ δόσῃ ἄ-
 σινλο σὲ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς, πὺν πῆγαν καὶ χτύπησαν τὴν πόρ-
 τα τοῦ σπιτιοῦ τῆς. Τοὺς πῆρε μέσα καὶ τοὺς ἔκρυψε. Μὰ
 ἔπειτα ἀπὸ λίγο, κάποιος πὺν εἶχε παρακολοιφήσῃ τὴ σπη-
 νῆ, πῆγε καὶ κατέδωσε στοὺς ἐπαναστάτας ὅτι τρεῖς «σπυ-
 λω» τοῦ Λουδοβίκου κρυβόντουσαν στὸ σπίτι τῆς γυναίκας
 ἐκείνης καὶ μὰ ὁμάδα ἀπ' αὐτοὺς πῆγε ἀμέσως καὶ τὴν ἐ-
 πρόσταξε νὰ παραδοῖ τοὺς Ἑλβετοὺς.

— Δὲν κρύβεται κανένας Ἑλβετὸς στὸ σπίτι μου, ἀπάντησε ἢ ἡ-
 ρωτικὴ γυναίκα.

Οἱ ἐπαναστάται ὅμως ἄρχισαν νὰ ἐρευνοῦν, χωρὶς ὥστόσο νὰ κατα-
 λῆξουν σὲ ἀποτέλεσμα, γι' αὐτὸ καὶ ἄρχισαν νὰ πιέζουν καὶ νὰ τυραν-
 νοῦν τὴν φτωχὴ γυναίκα. Μὰ ἐκείνη ἐξακολοιούσασε νὰ ἀρνιέται, ἴσασε
 τὴ στιγμῇ πὺν ἐκεῖνο ἐπέτυχαν νὰ ἀνακαλύψουν τοὺς φυγάδας.

Μισοπεθαμένους ἀπὸ τὸν τρόμο τοὺς τράβηξαν στὴ μέση τοῦ δω-
 ματιοῦ καὶ τότε ἓνας ἀπὸ τοὺς ἐπαναστάτας γύρισε πρὸς τὴν γυναίκα
 καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ πληρώσῃς τώρα αὐτὸ πὺν ἔκανες. Καὶ ξέρεις πὺς; Πάρε
 αὐτὸ τὸ τσεκούρι καὶ σκότισε μόνη σου, μὲ τὰ ἴδια σου τὰ χέρια, αἰ-
 τοὺς πὺν θέλησες νὰ ἀποσπάσῃς ἀπὸ τὴν δίκαιη ἐκδίκησι τοῦ λαοῦ!

— Ποτέ! φώναξε μὲ φρίκη ἢ γυναίκα.

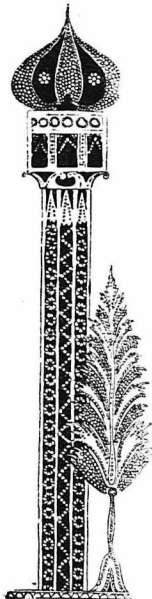
Μὰ οἱ ἐπαναστάται τῆς ἔβαλαν μὲ τὴ βία τὸ τσεκούρι στὸ χέρι,
 τῆς ἔπιασαν ἔπειτα τὸ χερὶ αὐτὸ καὶ οἱ ἴδιοι κατηύθυναν τὰ πλήγματα
 τῆς ἐπάνω στοὺς ὄνυχους ἐκείνους ἀνθρώπους.

Ἦταν μὰ ἀληθινὰ τρομακτικὴ σκηνή!...

Σὲ λίγο, στὴ μέση τοῦωματιοῦ κοιτόντανε τὰ τρία
 πτώματα τῶν Ἑλβετῶν μισοφόρων, πλημμυρισμένα στὸ
 αἷμα τοὺς.

Τότε ἢ φτωχὴ γυναίκα στάθηκε καὶ τὰ κίτταξε γιά
 μὰ στιγμῇ, μὲ παραλλαγμένα χαρακτηριστικά. Ἐξάρσασε
 ὅμως ἓνα στριγγὸ, ἓνα ἀνοικτὸ γέλιο τὴν ἐτράν-
 ταξε.

Εἶχε τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ φρίκη τῆς, καὶ οὔτε τὴν ξα-
 ναίει κανεὶς πῶ ἀπὸ τότε!...

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΚΟΖΑΝΗΣ

I

Ἡ κόρη μου σεργιάνιζε, τὴ θάλασσα τηροῦσε,
 μὲ τὰ μαλλιάκα ἔξελικα, μὲ χέρια σταυρωμένα,
 κ' ἐπαρκαλαίε τὸ Θεὸ καὶ τὸν παραβοῦρη;
 — Καραβοῦρη μου ἀδερφέ καὶ φίλε τοῦ πατέρα,
 ρίξε καρδί νὰ ριχτῶ, καρδί νὰ περάσω,
 νὰ πάγω σ' ἔρημο χωριό, κεὶ πὺν δὲν εἶνε Χάρος...
 Κι' ὁ Χάρος τὴν ἀπάντησε μέσα στὴν πέρα στρατά.
 — Ἐγὼ γιά σένα'ν ἔρχομαι μὸν πῶρω τὴν ψυχὴ σου.
 — Ἄφασε με, Χάρε μου, ἄφασε με καὶ πάρε τὰ φλουριά μου,
 κ' ἂν δὲν σοῦ φτάνουν τὰ φλουριά σου δίνω τὰ προικιά μου.
 — Δὲν θέλω, κόρη μ' χοῖματα, δὲν θέλω τὰ προικιά σου,
 ἦρα γιά σένα, κόρη μου, νὰ πάρω τὴν ψυχὴ σου!...

II

Παρακαλῶ τὴ Βενετία καὶ προσκινῶ τὴν Πόλι
 νὰ μοῦ χαρίσουν τὰ κλειδιά στὸν οὐρανὸ ν' ἀνέβω,
 ν' ἀνοίξω τὸν Παράδεισο, νὰ πάω νὰ σεργιανίσω
 πὺς μπουμπουκαῖζον ἢ μηλιές, πὺς γίνονται τὰ μήλα,
 νὰ ἴδω καὶ τὸ παδάκι μὸν πὺς στρώνει, πὺς κοιμάται,
 κοιμάται στὰ τριαντάφυλλα, πλαιγάζει στὰ λουλουδία!...

III

Μία νύφη ἀγάλια ἔξέβγανε ἀπ' τὸ λουτρό λουσιμένη
 καὶ κάθονταν, γυαλίζονταν, τὰ κάλλη τῆς τηροῦσε.
 — Κοριτσά μου ψηλὸ - ψηλὸ καὶ λαμπροχρῆμενο,
 ποὺς ἄπονος σὲ ἔξελπωσε καὶ σῶδесе τὰ χέρια;
 — Ἡ μάνα μου μὲ ἔξελπωσε καὶ μῶδесе τὰ χέρια,
 τὰ χέρια μου τὰ παχουλὰ, τὰ δάχτυλα κοντῖλια.
 — Ποιὺς θά χαρῆ τὰ κάλλη σου, ποιὺς θά τὰ καμαρώσῃ;
 — Ἡ μαῦρη γῆς θά τὰ χαρῆ καὶ θά τὰ καμαρώσῃ!...

IV

Ἄνοιξες, θλιθερὴ καρδιά καὶ πικραμένο χεῖλι,
 ἀνοίξε πὺς μὰ τίποτε καὶ παρηγόρησέ μας.
 Παρηγοιῶ ἔχει ὁ θάνατος καὶ λεημοσύνη ὁ Χάρος
 κ' ὁ ἔζωντος ὁ χωρισμὸς παρηγοιῶ δὲν ἔχει.
 Χωρίζεις ἢ μάνα τὸ παιδί καὶ τὸ παιδί τὴ μάνα
 χωρίζουν καὶ τ' ἀνθρώπινα τὰ πολυγαμημένα!...

V

Πέρα σὲ κεῖνο τὸ βουνό, τὸ ἀψηλὸ, τὸ μέγα,
 πῶχει ἀνταροῦλα στὴν κορφὴ καὶ καταχινὰ στὸν πάτο,
 ἐκεῖ δυὸ ἀδέφια κοιτόνταν κοντὰ - κοντὰ θαμμένα,
 κ' ἀνάμεσα στὰ μνηστῖα κλιμαῖ εἶνε φτεμαμένο.
 Κάνει σταφίλια κόκκινα, κάνει κροσὶ φραμάνα
 κ' ὄσες μανούλες κ' ἂν τὸ ποῖν, καμιά παιδί δὲν κάνει.
 Νὰ τῶχε πῆ καὶ ἢ μάνα μου νὰ μὴ μ' εἶχε γεννήσει!...

VI

Μέσα σὲ τοῖτῃ τὴν αὐτὴ τὴ μαρμαροστρωμένη,
 ἐδῶ ἔχουν κόρη γιὰ παντρεία, κτυποῦν νὰ τὴν παντρεύουν,
 τῆς δίνουν γιὸ τὸ βασιλιά, τῆς δίνουν γιὸ τὸ ὄχημα.
 — Δὲν θέλω γιὸ τὸ βασιλιά, δὲν θέλω γιὸ τὸ ὄχημα,
 μόν' θέλω τ' ἀρχοντοπούλο μὲ τις πολλὰς γιλιάδες,
 νὰ δρεμονιῆ τὰ φλουριά, νὰ κοσινάει τὰ γρόσια
 κ' ἀπὸ τὰ κοσινίσματα νὰ δίνει στοὺς λεβέντες,
 νὰ τρῶνε καὶ νὰ χαίρονται, μὰ λένε στὴν ὑγιεί σου,
 γιά τὴν ὑγιεί σου, ἀφέντη μου, γιά τὴν καλὴ χρονιά σου!...

VII

Κάνει ὁ Χινόπωρος χαρὰ, παντρεύει τὸ Χειμῶνα,
 καὶ κάλεσε τὴν Ἄνοιξὲ μὲ τὰ πολλὰ λουλουδία,
 κ' ἢ ἢ Ἄνοιξὲ καμαρώσε, δὲν θέλησε νὰ πάη.
 — Μὴν καμαρώνεις, Ἄνοιξὲ, μὲ τὰ λουλουδία πῶχεις,
 γιὰτ' ἔρχεται Χινόπωρος καὶ τὰ μαραίνει ὅλα!...

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΚΥΘΝΟΥ

— Τοῦ κακοῦ καιροῦ τὸ νέφη ἔλλα ἀπάνω κ' ἔλλα κάτω.
 — Ἄς εἶν' ἢ ὀδὸς καθαρή κ' ἢ ἀνατολὴ ἄς ἀστράφη.
 — Ἄμα βροστίση καὶ δὲν φροσση, καινούργιος νότος
 θὲ νὰ γυρίση.
 — Γέρος βροσιὰν ἀμείνιζε καὶ νότο παλληκάρη.
 — Ἄρνη καὶ ρίφι τριμερο, γουρῖνοι δωδεκάμερο, δα-
 μάλι σαραντάμερο.
 — Δέντρο ἀπ' τοῦ κικροῦ σου καὶ ἀμπέλι τοῦ καιροῦ
 σου.
 — Σπίτι ὄσο χωρῆς καὶ χωράρι ὄσο θωρεῖς.
 — Ὁ φτωχὸς ὁ Φίλιππας διη μέρη δοῦλευε καὶ τὸ
 βράδυ ἀπόκρουε.
 — Τὰ πρόβατα πὺν ἔχουν πολλὰ ἀφεντικά τὰ τρῶνε
 ὁ λίκκος.